
אמרי שמואל
פקודי
פניני תורה ומוסר מדרש והלכה
על פרשת השבוע
נערך ונילקט מתוך השיעור השבועי
מפי בנו של קדושים האדמו"ר
הרב שמואל שמעון טולידאנו שליט"א
יו"ל ע"י בית המדרש מוסדות התורה והחסד "בית מאיר"
ע"ש כ"ק מרן האדמו"ר הצדיק הגה"ק רבינו מאיר אבוחצירא זיע"א
אשדוד תשפ"ב

©
כל הזכויות שמורות
למכון להוצאת ספרים
שעל ידי מוסדות התורה והחסד
"בית מאיר"
ע"ש כ"ק מרן האדמו"ר הצדיק
הגה"ק רבינו **מאיר אבוחצירא** זיע"א
רחוב העצמאות 39
רובע הסיטי אשדוד
מייל : sisat2@gmail.com
לפרטים: 058-4150707

כל המעוניין להקדיש את החוברת להצלחה, לרפואה או לעלוי נישמת,

ניתן לפנות ל:058-4150707

לקבלת החוברת

במייל או בוואצפ, ניתן לשלוח הודעה

במייל- sisat2@gmail.com | בווצאפ: 058-4150707

ואלה יעמדו
על הברכה

חוברת זו מוקדשת

לברכתם ולהצלחתם של

דוד ג'אנלי בן ראובן

לינרה ג'אנלי בת אולגה

תמר ג'אנלי בת אלינור

שהקב"ה ימלא כל מישאלות ליבם לטובה ויזכו
לבריאות איתנה ופרנסה טובה שפע ברכה מזל
והצלחה בכל מעשה ידיהם, אמן.

נאמר בפרשה (שמות לט ל) "אלה פקודי המשכן", הקשה האור החיים הקדוש למה פתחה הפרשה ב"אלה"?

אלא המדרש (ויק"ר כא ה) אומר אם עשה אדם חבילות של עבירות יעשה כנגדם חבילות של מצוות, בחטא העגל אמרו אלה אלהיך ישראל לכן אמר להם משה אלה פקודי המשכן.

מדוע מנו את התרומות

נאמר בפרשה שמשה רבינו עמד וספר ומנה את כל התרומות שתרמו בני ישראל לבניית המשכן, ונתן משה רבינו דין וחשבון לבני ישראל לאן בדיוק הלכה כל תרומה.

ולמה משה רבינו היה צריך לתת דין וחשבון לבני ישראל על תרומות המשכן, הרי הקב"ה מעיד על משה רבינו בכל ביתי נאמן הוא?

השכינה לא שורה כשיש צרות עין

אלא אומר המדרש שאחרי שסיימו בני ישראל לבנות את המשכן, חכו בני ישראל לרגע שבו הקב"ה ישרה את השכינה במשכן, כמו שהבטיח (שמות כה ח) "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", וראו בני ישראל שהמשכן מוכן אבל השכינה לא יורדת לשרות בו ונצטערו מאוד בני ישראל.

ושאל משה רבינו את הקב"ה מדוע השכינה לא יורדת לשרות במשכן? אמר לו הקב"ה למשה רבינו בגלל שבני ישראל חושדים בך שלקחת מתרומות המשכן, ויש להם צרות עין על כל מה שתרמו למשכן, וכל מקום שיש בו צרות עין הברכה והשכינה לא יכולות לשרות שם.

ואומר המדרש (הובא בספר כסא רחמים של הרב רחמים מלמד פרשת ויקרא) שמשה רבינו עלה לשמים וראה את רבי עקיבא, א"ל רבי עקיבא - כשיגיע זמן שלא תדע מה לעשות תזכיר את שמי ואני אבוא לעזור לך, ומשה רבינו עשה חשבון והיו חסרים אלף שבע מאות שבעים וחמשה שקלי כסף ולא ידע לאן הלכו, והיו מבני ישראל שהיו מתלוצצים על משה רבינו, והגיעה נשמתו של רבי עקיבא בציפור והייתה אותה ציפור עומדת על ווי העמודים והייתה מצפצפת, ונזכר משה רבינו שאת

פרשת פקודי

אותם האלף ושבע מאות וחמישה ושבעים שקלים עשה ווים לעמודים.

וכך נאמר במדרש "בשעה שעלה משה למרום אמר הקב"ה לאכרזיאל המלאך, שיכריז ברקיעא בכל מתיבתא ומתיבתא שיש בשמים, כל צדיק וצדיק כפי מעלתו ומדרגתו ייתן למשה כבוד ומתנה, וכשהגיע למתיבתא דרבי עקיבא וראה כמה תלמידים לומדים תורה וזכותו הרבה, אמר לו למשה תבוא לך שעה שאין לך מקום לנוס ולא יש מי שיעזור אותך, תזכיר אותי ואנכי אעזור לך, ומשה שמר בלבו את הדבר עד שהקים את המשכן והקהיל את הקהל, ואמר להם בואו ותקחו ממני חשבון של משכן לקיים מה שכתוב (במדבר לב כב) "והייתם נקיים מה' ומישראל", אמרו הקהל ח"ו מי הוא שחושד בך, שעליך כתב הקב"ה בתורה (במדבר יב ז) "לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא", אמר משה אעפ"כ רצוני ליתן חשבון, ונתן חשבון, החשבון היה חסר אלף ושבע מאות וחמשה ושבעים שקל כסף, והוא עומד ומתבייש, ורשעי הדור היו מצחקים ואומרים וכי משה מתפרנס מכיסו, אינו מתפרנס אלא משל צבור, ומפני כך יש לו קרני הוד ופניו טובות והוא בעל בשר, והיו חושדים במשה, ויפול משה על פניו ארצה ויאמר לא יש שעת צרה כשעה הזאת, ואני צריך להזכיר את רבי עקיבא, מיד נשא עיניו לשמים והתפלל, שרבי עקיבא יבוא ויזכיר לו, תכף באה נשמתו של רבי עקיבא ונדמתה כצפור וישבה על ווי העמודים והיתה מצפצפת, עד שהרים משה עיניו ואמר בקול גדול ואת האלף (ה"א מורה באצבע) ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ווים לעמודים, ואלו שחשדו במשה נהפכו פניהם כשולי קדרה וכעורבים והיו שחורים כמו כנען עד יום מותם".

החושד בכשרים לוקה בגופו

הגמרא אומרת במסכת שבת (צז א) אמר ריש לקיש החושד בכשרים לוקה בגופו, ושואלת הגמרא מניין לומדים שמי שחושד בכשרים לוקה בגופו? אומרת הגמ' ממשה רבינו שבשעה שהקב"ה התגלה למשה רבינו במדבר וביקש הקב"ה ממשה

פרשת פקודי

רבינו שיילך לומר לבני ישראל שבורא עולם שלח אותו להוציא אותם מארץ מצרים אבל משה רבינו טען לקב"ה אבל (שמות ד א) "הן לא יאמינו לי" אמר לו הקב"ה למשה רבינו למה אתה חושד בכשרים הרי בני ישראל מאמינים בני מאמינים ולכן נענש משה רבינו ולקה בגופו והנה ידו מצורעת כשלג.

הטעם שהחושש בכשרים לוקה בגופו

כתב בנזר הקודש (בראשית רבה פא א) למה מי שחושד בכשרים הקב"ה מלקה אותו בגופו ולמה לא בממונו? אלא בשעה שאדם נכשל בעבירה הקב"ה מלמד עליו זכות ולא מענישו בגופו מיד אלא רק בממונו, כי בורא עולם מלמד עליו זכות, אבל אדם שחושד בכשרים ולא לימד עליו זכות גם הקב"ה לא מלמד עליו זכות, ושנכשל בעבירה מיד הקב"ה מענישו בגופו, לכן אמרו חז"ל (שם) החושד בכשרים לוקה בגופו.

וכך אנחנו רואים בפרשה שלנו בני ישראל חשדו במשה רבינו שלקח מתרומות המשכן אבל היו צריכים בני ישראל ללמד זכות ולא לחשוד במשה רבינו שהיה כשר והקב"ה העיד עליו בכל ביתי נאמן הוא.

מה הסיבה לעשירות משפחת רוטשילד

אחת מהמשפחות העשירות ביותר הם משפחת רוטשילד, ומסופר שלפני שלוש מאות שנה היה הרב החכם צבי ואבי משפחת רוטשילד היה השמש של הרב בהיותו נער, והרב החכם צבי חסך חמש מאות מטבעות כדי לחתן את הבת שלו ושמר את הכסף במגירה, ומי שידע את מקום המסתור של הכסף היה אותו נער אבי משפחת רוטשילד שהיה השמש של הרב, והגיע ליל בדיקת חמץ והרב בודק בכל המקומות וכשהגיע לאותו מקום מסתור התברר שהכסף שהרב חסך כל חייו נעלם ולא נמצא שם הכסף, ומיד הרב חשד בשמש שלו מאיר רוטשילד וא"ל תחזיר לי את הכסף, ואותו נער מאיר רוטשילד באמת לא לקח את הכסף, ומרוב בושה

שהיה מכבד את הרב הלך ולקח הלוואה של חמש מאות מטבעות והביא לרב החכם צבי, ואחרי חג הפסח באו מהמשטרה ושאלו את החכם צבי אם גנבו לו חמש מאות מטבעות, והוא אמר שכן וסיפרו לרב שהמשרתת הגויה גנבה את הכסף, ובעלה לפני כמה ימים היה שיכור בבית המרזח ומרוב שהיה שיכור היה מספר לכולם שאשתו גנבה את הכסף מהבית של הרב החכם צבי, והדבר הגיע למשטרה והלכו לבית של אותה משרתת גויה ומצאו את הכסף, והבין הרב שהוא חשד סתם בנער מאיר רוטשילד, א"ל בגלל שאני חשדתי אותך בחינם אני מברך אותך מעומק הלב שאתה והבנים שלך עד סוף כל הדורות תהיו עשירים גדולים, והוציא סכום כסף וא"ל לך תעשה מסחר ותראה הצלחה גדולה, ואחרי זמן קצר פתח בנק ומשם הלך והתעשר בעושר גדול מאוד, והכל מהברכה של הרב החכם צבי בגלל שחשד אותו בחינם.

למה היתן הרש"ש את בתו עם שנו של החייט

מסופר על הרש"ש רבי שמואל שטרשון אחד מגדולי המפרשים על הגמרא, שהיה עשיר גדול והיה מלווה כסף ליהודים, ויום אחד בא החייט וביקש הלוואה ונתן לו הרב וא"ל בעוד שלושה חודשים תחזיר, והגיע החייט לאחר שלושה חודשים ובא ומצא את הרב לומד והניח את המעטפה עם הכסף על הגמרא, וכשסיים הרב ללמוד לא ראה שום דבר וסגר את הספר ולא ידע שהחייט החזיר את הכסף, לאחר זמן קרא הרב לחייט ושאלו למה לא החזרת את ההלוואה, א"ל החזרתי, א"ל שקרן אתה ויצא שם רע בעיר על החייט ונעשה עני, ובנו יחידו ברח ועזב את העיר מרוב בושה, ואחרי שלוש שנים שוב למד הרב באותה גמרא ומצא את המעטפה, ומיד קרא לחייט וא"ל סליחה שחשדתי אותך בחינם והיה מבקש לפייסו עד שהסכים, ואמר לו איזו צרה יצאה לך מהדבר? אמר לו רבי בני היחיד מרוב בושה עזב את העיר, לך תקרא לו הלך והביא אותו

לרש"ש, ולרש"ש הייתה בת יחידה וחיתן הרש"ש את בתו עם בן החייט כדי לפייס אותו שחשד אותו בחינם.

מעשה שהשדו ברמב"ם

מסופר על הרמב"ם בספר מעשה הגדולים (ח"א עמ' כט) ספרי ההלכה של רבי משה בן מימון, הרמב"ם - 'היד החזקה' - התקבלו ברחבי העולם היהודי בהתלהבות, ולעומת זאת ספרו 'מורה נבוכים' עורר התנגדות עזה של כמה גדולי תורה בדורו שחששו כי המוני העם לא יבינו נכון את דבריו והדבר עלול לפגוע באמונתם התמימה. היו כאלה שדרשו לדון את הרמב"ם בנזיפה ולהחרים את ספריו. ורבני גרמניה החליטו לשלוח שליח שיבוא לתהות על קנקנו של הרמב"ם ולבחון את דרכיו. הם שלחו לספרד רב חשוב בשם רבי מאיר כדי לבקר אצל הרמב"ם ולדווח להם על מה שראה. רבי מאיר לקח עימו את שמשו ויצא לדרך. כאשר התקרב לקורדובה, עיר מגורי הרמב"ם, החליט לנוח מעט ליד שפת הנהר העובר ליד העיר. הוא הוציא ספר מתיקו ושקע בלימוד.

לאחר שהחליף כוח המשיך בדרכו אל בית הרמב"ם ושכח את ספרו על שפת הנהר. רבי מאיר התדפק על דלת הרמב"ם. משרת פתח את הדלת ואמר לו כי בעל הבית אוכל כעת וכי עליו להמתין מעט. "לך אמור לבעל הבית שיודע אני כי הוא אוכל, והראיה שהוא אוכל כעת ביצים!" אמר רבי מאיר למשרת. המשרת מסר את דברי רבי מאיר לרמב"ם, והלה השיב: "אמור לאורח הנכבד כי הוא שכח את ספרו ליד הנהר". רבי מאיר שלח את משמשו להביא את הספר וחיכה בקוצר רוח לפגישה. הרמב"ם קיבל את אורחו בסבר פנים יפות והזמינו לסעוד על שולחנו.

כאשר ישבו ליד השולחן ראה רבי מאיר לתדהמתו מאכל הדומה ליד אדם והזדעזע: האם הרמב"ם אוכל אברי אדם ח"ו?! כמובן שהוא לא העז לגעת באוכל ואמר למארחו כי אינו רעב. "האם תרצה לשתות משהו"? שאל הרמב"ם, ובטרם נענה קרא למשרתו: "פטרוס, הבא נא יין אל השולחן!" רבי מאיר תמה שוב: כיצד מורה הרמב"ם לגוי להביא יין לשולחן, הרי זהו יהיה יין נסך! הוא התחמק

פרשת פקודי

מלשתות את היין באומרו שהוא עייף מן הדרך ומעדיף להסתפק בשתיית מים, הרמב"ם הורה בבת שחוק למשרתו להביא מים לאורח. לאחר מכן הלך רבי מאיר לחדרו כדי לנוח ושמע את הרמב"ם אומר לאחד ממשרתיו: "מחר קום השכם בבוקר, והרוג את העגל כדי שלאורח שלנו תהיה ארוחה טובה". האורח נדהם בשלישית. האם הרמב"ם אינו מתכוון לשחוט את העגל אלא להורגו סתם?! האם חלילה נכונים החשדות? הוא עלה על יצועו כשהוא נתון במבוכה עצומה, ולא היה מסוגל להירדם כל הלילה בחושבו שרב כה ידוע ברחבי העולם היהודי עובר עבירות כה חמורות.

הוא חיכה ליום המחרת כדי לגלות לרמב"ם מהי מטרת ביקורו ולדרוש ממנו הסברים להתנהגותו המוזרה. למחרת בבוקר הזמין הרמב"ם את רבי מאיר לחדרו ואמר: "ידידי היקר, יודע אני היטב מהי מטרת ביקורך, וגם כי אתה חושד שירדתי מהדרך הנכונה. יודע אני מדוע סירבת לאכול על שולחני ולשתות מייני, וגם מודע אני לכך שהתייסרת כל הלילה מחשש שאני עומד להאכילך בבשר נבילה. כעת אוכיח לך כמה קל ליפול לטעות כאשר האדם שופט למראה עיניו בלבד ודן את חברו מבלי לדעת ולהבין את העובדות לאשורן". "אתה חשבת", המשיך הרמב"ם, "כי מה שראית על שולחני היה יד אדם, רחמנא ליצלן, אבל דע לך שהיה זה מין ירק בריא מאוד למאכל אדם. כידוע לך הנני רופא, ולדעתי אין להרבות באכילת בשר ויש להעדיף ירקות ובפרט ירק זה שמצוי אצלנו ואינו מצוי אצלכם בגרמניה".

רבי מאיר חש מאוד לא בנוח על שחשד את הרמב"ם בחשד כה נורא, אבל התעשת ושאל: "כיצד הוריתם לגוי להביא יין אל השולחן"?!"חלילה!" חייך הרמב"ם, "פטרוס הוא יהודי מבטן ומלידה. ושם זה אף מוזכר בחז"ל כשם אביו של האמורא רבי יוסי בן פטרוס (ראה מדרש רבה שמות נב ג). וכפי שהנך רואה פטרוס יכול להיות גם שם של יהודי. "רבי מאיר בוש בשנית. כעת לא שאל מאומה, אלא ציפה להסבר בדבר הריגת העגל. "ומה שציוויתי למשרתי להרוג את העגל",

המשיך הרמב"ם, "במקום לשוחטו, הרי ודאי ידוע לכבודו דין בן פקועה (עגל שנמצא חי ושלם במעי פרה שנשחטה) שאינו טעון שחיטה כי כבר יצא ידי חובת שחיטה על ידי אמו הפרה. היה לי עגל כזה ורציתי לכבד את כבודו בבשר עגל טעים ורך..." רבי מאיר ביקש את סליחת הרמב"ם על שחשד בכשרים מפני שדן לפי מראה עיניו בלבד. הרמב"ם מחל לו בנפש חפצה והחל להסביר לו דינים שונים ולהרחיב את אופקיו בהלכה. רבי מאיר חזר לגרמניה וסיפר לכולם על חכמתו האלוקית של הרמב"ם וסיים באומרו כי "ממשה עד משה לא קם כמשה".

מאה ברכות בכל יום

"ויהי מאת ככר הכסף לצקת את אדני הקדש ואת אדני הפרכת מאת אדנים למאת הככר ככר לאדן" (שמות לח כז).

בבעל הטורים (שם) כתב שמכאן סמך לחיוב מאה ברכות מהתורה בכל יום, והיינו מפני שהם כאדנים, משום שברכות אלו יסודות בדרך החיים לברך את ה' באכילה בשתייה בקימה בשכיבה ובלימוד תורת ה', שהכל ממנו יתברך.

וכן נאמר "ועתה ישראל מה ה' אלוקיך שואל מעמך" (דברים י יב) אל תקרא "מה" אלא מאה ולמה תיקנו מאה ברכות בכל יום, הגמרא מספרת שבזמן דוד המלך הייתה מגיפה גדולה ומתו הרבה יהודים, וראה דוד המלך ברוח הקודש ועמד ותיקן מאה ברכות שיברכו בכל יום.

ובחידושי הרי"ם (פרשת פקודי) כתב שמאת אדנים הוצרכו למשכן, ומאה ברכות צריך האדם לברך בכל יום, וכמו שהאדנים היו היסודות של המשכן כן הם הברכות היסודות של קדושת ישראל, של קדושת כל יהודי, לפי שאדן הוא מלשון אדנות, ועל ידי הברכה מעידים שהקב"ה הוא האדון של כל הבריאה כולה, מאה הברכות הרי הם ממלאים את מאת האדנים למשכן של כל יהודי.

וראה בשולחן ערוך (אורח חיים סימן מו סעיף ג') שכתב: חייב אדם לברך בכל יום מאה ברכות, ועיין עוד בשולחן ערוך (שם סימן רצ סעיף א') שבשבת ירבה בפירות ומגדים ומיני

פרשת פקודי

ריח, כדי להשלים מנין מאה ברכות.

ואומר הבן איש חי משל למה הדבר דומה לאדם אחד שהיה עשיר גדול, וכשגדל בנו אמר הבן לאבא אני רוצה לנסוע למדינה פלונית לעשות שם מסחר, אבל האבא ידע שבני אותה מדינה אנשים רעים ובעלי מידות רעות ופחד שבנו יתקלקל שם, לכן שלח מכתב לכמה מאנשיו וא"ל - בני בא בעוד חודש והוא יהיה במדינה חמישה ימים, ביום הראשון תביא לו סוחרים מהבוקר ועד הערב כדי שיהיה עסוק רק במסחר וכך תעשו כל החמישה ימים, ואחר כך נגמר לו הכסף וחזר הבן, ושאל האבא - בני, איך היה? א"ל הייתי טרוד כל הזמן במסחר ולא היה לי זמן להכיר את אותה מדינה, א"ל האבא אני עשיתי כך כי חששתי שתתקלקל שם, כך מה עשו אנשי כנסת הגדולה תיקנו לנו לברך מאה ברכות בכל יום כדי שכל היום יהודי יהיה שם שמים שגור בפיו, ויזכור את הקב"ה וכך לא ילך אחרי תאוות העולם הזה.

בגמרא במנחות (מג ב) מובא, תניא, היה רבי מאיר אומר: חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום, שנאמר: (דברים י) "ועתה ישראל מה ה' אלוקיך שואל מעמך", רב חייא בריה דרב אויא בשבתא וביומי טבי (רש"י: "בשבתות וימים טובים" - דלא מצלו שמונה עשרה) טרח וממלי להו (רש"י: "טרח וממלא להו" - למאה ברכות) באיספרמקי ומגדי (רש"י: "אספרמקי" בשמים "ומגדי" מיני מגדים שטעונים ברכה). והיינו כיון שביום השבת וביום טוב חסר ממנין מאה ברכות בגלל הקיצור של התפילה, היה רב חייא ממלא את תשלום הברכות על ידי ברכות על בשמים ומגדים.

ועיין בספר העיתים (סימן קצה) שכתב דמבעי ליה לאיניש למטרח בערב שבת לתקוני מגדא ופירי לצורך השבת חדא מפני עונג שבת ועוד להשלים מאה ברכות.

בספר כף החיים סימן (קנח ס"ק עו וכן בסי' רב ס"ק א) שהביא את דברי רבינו האר"י ז"ל דעיקר השגת האדם אל רוח הקודש תלוי בכוונת האדם והזהירות בכל ברכות הנהנין לפי שעל ידם מתבטל כח אותם הקלי' הנאחזים במאכלים החומריים והנדבקים באדם האוכל אותם ועל

ידי הברכות הנאמרות בכוונה הוא מסיר מהם ו' קלי' ומזכך החומר שלו ונעשה זך ומוכן לקבל קדושה והזהיר רבינו האריז"ל מאד לזה ע"ש.

ומבואר במדרש רבה (במדבר רבה פי"ח) עה"פ בשמואל (ב' פכ"ג) "נאם דוד בן ישי ונאם הגבר הוקם על", "על" בגימטריא מאה שבכל יום היו מתים מישראל אנשים בא דוד ותיקן להם מאה ברכות וכיוון שתקנם נעצרה המגיפה, וכן הביא הטור (או"ח סי' מו) בשם תשובת רב נטרונאי גאון ומוסיף הסבר דלא היו יודעין ישראל מדוע מתים מאה אנשים בכל יום, עד שחקר דוד והבין ברוח הקודש את הסיבה לזה, וביאר בלבוש שם פי' שברוח קדשו הבין מפני שלא היו משבחין ומברכין כראוי להשי"ת על כל טובותיו שהשפיע להם.

וכתב בדעת זקנים מבעלי התוספות (דברים י יב) "ועתה ישראל מה ה' אלהיך", ומכאן דרשו רבותינו דחייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום, דכתיב "מה" אל תיקרי "מה" אלא מאה כלומר ק' ברכות ה' אלהיך שואל מעמך.

רבינו החיד"א בס' דבש לפי (מערכת ב אות ה) שכתב שם דכיוון שמשה רבינו ע"ה ראה שישראל נתייראו מאד מהתוכחות כמו שאמרו חז"ל לכן תיקן להם ק' ברכות להינצל מזה, וכאשר דוד המלך ע"ה ראה שהיו מתים ק' בכל יום לכן התקין ק' ברכות שהם מצילים מק' תוכחות "מה ה' אלהיך שואל מעמך" א"ת "מה" אלא מאה להגן על צ"ח קללות הכתובים במשנה תורה.

כתב רבינו החיד"א בס' פתח עינים במסכת מנחות (מג ב) את דברי הרב אורחות חיים שכתב שבאמירת ק' ברכות זוכה לעוה"ב, והוא מרומז בפס' (פנחס כה יב) "לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום", "לכן" גימטריא ק' "אמור" שיאמר מאה ברכות ובזה יותן לו ברית שלום לעוה"ב.

ויהי נועם

ואומרת לנו התורה שאחרי שבני ישראל סיימו לבנות את המשכן, וראה משה שבני ישראל עשו בדיוק כמו שציווה אותם בורא עולם, אומרת לנו התורה 'ויברך אותם משה', ואומר

פרשת פקודי

רש"י (לט מג) ומה בירכם משה? אמר להם "ויהי נועם ה' אלוקינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו" (תהילים צ יז).

כל אחד עשר המזמורים שמתחילים בפרק צ': "תפילה למשה איש האלוקים", עד סוף פרק ק' "מזמור לתודה הריעו לה' כל הארץ" המסתיים בפסוק: "כי טוב ה' לעולם חסדו ועד דור ודור אמונתו" (הפרק הבא קא מתחיל במילים: "לדוד מזמור") - כולם, משה אמרם.

מוסדות התורה והחסד **בית מאיר**

השיעור השבועי

מפי מורנו ורבנו האדמו"ר

הרב
שמואל שמעון טולידאנו
שליט"א

שיתקיים בעזרת ה' יתברך
במוסדות התורה והחסד בית מאיר
רחוב העצמאות 39 רובע סיטי אשדוד

ביום שלישי ה' אדר ב' 08.03.22

בשעה 20:45 בדיוק

לקבלת שיעורי הרב: 058-4150707